

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 września 2017 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wnioskodawcy J. G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 sierpnia 2015 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 16 lutego 2015 r., odmawiającej przyznania prawa do renty na dalszy okres, wobec ustalenia na podstawie orzeczeń Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 stycznia i 13 lutego 2015 r., że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, a tym samym nie spełnił przesłanek określonych w art. 57 pkt 1 w związku z art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”).

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte m.in. na

dowodach z opinii biegłych sądowych, według których wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 57 ustawy emerytalnej, poprzez „pominięcie oprócz czynnika biologicznego (stwierdzone dysfunkcje w obrębie narządu ruchu i zużycie biologiczne organizmu), także socjalno-ekonomicznego aspektu niezdolności do pracy ubezpieczonego, polegające na zaniechaniu dokonania profesjonalnej oceny możliwości podjęcia przez niego zatrudnienia na stanowisku spawacza przy uwzględnieniu kryterium wieku (61 lat) i predyspozycji psychofizycznych m.in. przy uwzględnieniu długotrwałego niewykonywania zawodu (20 lat) - przy zastosowaniu szczególnych wymagań dotyczących sprawności psychomotorycznych wymaganych na stanowisku spawacza”. Wskazał także na naruszenie przepisów postępowania - art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 zdanie 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez „zaniechanie przez Sąd drugiej instancji przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy na okoliczność zdolności do pracy odwołującego w zawodzie spawacza, mimo wyraźnej sugestii zawartej w tym zakresie we wnioskach opinii biegłego neurologa (...), a także mimo zgłoszenia wniosku o dopuszczenie takiego dowodu w piśmie odwołującego z dnia 22 maja 2017 r.”.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania „celem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy na okoliczność zdolności do pracy odwołującego na stanowisku spawacza, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne: „Czy w postępowaniu sądowym z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej kontynuacji renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w zawodzie spawacza, wymagającej szczególnej sprawności psychofizycznej, obligatoryjne jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy na okoliczność oceny zdolności do pracy w tym zawodzie?”, oraz „Czy Sąd może samodzielnie dokonać oceny zdolności powrotu do pracy na stanowisko spawacza na podstawie opinii biegłych lekarzy

reprezentujących inne dziedziny medycyny niż medycyna pracy - biorąc pod uwagę rodzaj i szczególnie charakter tej pracy, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego, w tym długoletni okres niewykonywania pracy (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej)?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest uzasadniony.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie

faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane).

W ocenie Sądu Najwyższego pełnomocnik płatnika składek nie zdołał wykazać występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a więc nie spełnił wymogów z art. 398⁹ § pkt 1 k.p.c., zaś formułowane zagadnienia prawne w istocie zmierzają jedynie do podważenia ustaleń stanu faktycznego i jego oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Ogólnie więc tylko trzeba zauważyć, że aby zarzut niepowołania dodatkowego biegłego z zakresu medycyny pracy lub nieprzeprowadzenia dowodu z łącznej opinii biegłych wszystkich specjalności był zasadny, konieczne jest stwierdzenie występowania w stanie faktycznym sprawy okoliczności przemawiających za uznaniem, że niewykorzystanie takiego środka dowodowego miało istotny wpływ na wynik sprawy. Przepisy k.p.c. nie wymagają bowiem, by biegli zawsze składali w takich przypadkach jedną wspólną opinię. Nie wymagają również, by zawsze w takiej sytuacji wypowiedział się biegły z zakresu medycyny pracy. Ponadto zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd nie jest natomiast zobowiązany do dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej w każdym przypadku, kiedy żąda tego strona postępowania. To sąd musi powziąć wątpliwości - czy to sam, czy na skutek stanowisk wyrażonych w toku postępowania przez strony - czy dotychczasowa opinia została sporządzona w sposób prawidłowy, a zatem czy wymaga wyjaśnień lub uzupełnienia. W orzecznictwie podkreśla się przy tym, że dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych może być uzasadnione jedynie „w razie potrzeby”, która nie może być wynikiem wyłącznie niezadowolenia strony z niekorzystnej dla

niej opinii już przeprowadzonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2017 r., I CSK 627/16, LEX nr 2333045). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony. Wystarczy, że opinia biegłych jest przekonująca dla sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., II UK 36/14, LEX nr 1548261).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając wnioskodawcy - z uwagi na charakter sprawy - kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c.